

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudkyň JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a Mgr. Jany Volkové ve věci

žalobkyně: **T. – T., s. r. o., IČO X**
sídlem J. F. 53, X V. P.

proti

žalovanému: **Celní úřad pro Olomoucký kraj**
sídlem Blanická 19, Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2018, č. j. 19545-6/2018-580000-4

takto:

I. Rozhodnutí Celního úřadu pro Olomoucký kraj ze dne 17. 4. 2018, č. j. 19545-6/2018-580000-4 **se zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Celní úřad pro Liberecký kraj (dále jen „správce daně“) nařídil exekučním příkazem ze dne 7. 9. 2015, č. j. 49247/2015-560000-42 (dále jen „exekuční příkaz“) ve věci dlužníka M. P.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

s. r. o. "v likvidaci", IČO X (dále jen „dlužník“) na základě vykonatelných rozhodnutí (nejprve zajišťovacích příkazů, a následně rozhodnutí o stanovení daně), daňovou exekuci k vymození nedoplatku na dani (spotřební daň z minerálních olejů za zdaňovací období srpen 2015) ve výši 6 105 139 Kč, a to příkázáním jiné peněžité pohledávky. Žalobkyni, jakožto poddlužníku, bylo uvedeným exekučním příkazem nařizováno vyplatit správci daně v den následující po doručení vyrozumění o nabytí právní moci exekučního příkazu příkazanou pohledávku, jakmile se stane splatnou. Správce daně uvedl, že je mu známo, že ke dni 31. 7. 2015 dlužila žalobkyně dlužníkovi částku 3 664 821,93 Kč.

2. Dne 28. 2. 2018 podala žalobkyně podnět k přezkoumání exekučního příkazu s odůvodněním, že exekuční příkaz neobsahuje povinné náležitosti a že se správce daně před jeho vydáním nezabýval existencí příkazované pohledávky. Současně žalobkyně navrhla zastavení daňové exekuce z důvodu uvedeného v § 181 odst. 2 písm. i) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „d. ř.“). *Jiný důvod, pro který nelze v daňové exekuci pokračovat* ve smyslu § 181 odst. 2 písm. i) d. ř. vymezila žalobkyně tak, že v době vydání exekučního příkazu byla pohledávka dlužníka vůči ní ji více než rok a půl promlčená. Popsala, že šlo o pohledávku ze smlouvy o dodávkách pohonných hmot ze dne 23. 12. 2009, podle níž byla kupní cena splatná ke dni naložení pohonných hmot, k němuž došlo dne 21. 1. 2010. Dlužník vystavil žalobkyni 5 faktur ve výši celkem 4 397 786 Kč s DPH, z čehož žalobkyně uhradila dne 21. 4. 2010 dlužníku částku 732 964,07 Kč, která se rovná výši zákonné sazby DPH ze všech 5 faktur. Dlužník se dle žalobkyně mohl již dne 22. 1. 2010 obrátit na soud, avšak neučinil tak, proto došlo uplynutím čtyřleté promlčecí doby dne 23. 1. 2014 k promlčení nezaplacené části pohledávek. Nárok dlužníka vůči žalobkyni se tak stal nevynutitelným, což je důvodem zastavení daňové exekuce, obdobně jako je taková situace důvodem zastavení výkonu rozhodnutí dle § 268 odst. 1 písm. h) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), k čemuž odkázala na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 2017, sp. zn. 20 Cdo 792/2017.
3. Žalovaný (Celní úřad pro Olomoucký kraj) žalobou napadeného rozhodnutí návrhu žalobkyně na zastavení daňové exekuce nevyhověl. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný označil argumenty, jimiž žalobkyně odůvodňovala podnět k přezkoumání exekučního příkazu, za důvody, pro něž je mj. navrhováno zastavení exekuce. Žalovaný uvedl, že v exekučním příkazu byli dlužník i poddlužník nezaměnitelně označeni, přičemž oba byli jeho adresáty a oběma byl doručen do datové schránky (žalobkyni dne 7. 9. 2015), přičemž v souladu s § 178 odst. 2 d. ř. obsahuje exekuční příkaz odkaz na exekuční titul, a to včetně částky nedoplatku a data splatnosti. Dále zdůraznil, že v době vydání exekučního příkazu byly exekučním titulem zajišťovací příkazy, tudíž avizovanými exekučními náklady jsou v souladu s § 182 odst. 3 d. ř. pouze hotové výdaje, které se podle § 182 odst. 5 d. ř. vždy stanovují samostatným rozhodnutím. Dle žalovaného exekuční příkaz obsahuje odůvodnění sice jednoduché, avšak jasné a ucelené. Podstatou vydání exekučního příkazu je nesplnění platební povinnosti, což představuje dostačující důvod. Námitky proti exekučnímu příkazu nebyly vzneseny, tudíž se s nimi nemohl správce daně ani vypořádat. S výjimkou konstatování absence splnění dluhu dlužníkem se dokazování neprovádělo a pohledávka vůči žalobkyni byla označena jako pohledávka z obchodní činnosti spolu s uvedením její výše. Žalobkyně dle žalovaného zřetelně věděla, o jakou pohledávku se jedná, čehož důkazem je samotný podnět. K namítanému promlčení pohledávky žalovaný uvedl, že daňovou exekuci nelze ztotožnit s výkonem rozhodnutí podle o. s. ř., a tudíž povinnosti správce daně nelze dovozovat z judikatury vztahující se k postupům soudů. Pro

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

posouzení věci je dle žalovaného podstatné pouze to, že dosud neuplynula prekluzivní lhůta pro vymáhání nedoplatku a že pohledávka vůči žalobkyni stále existuje a nezanikla.

4. Obsah včas podané žaloby soud shrnuje takto:

- a) žalovaný nesprávně posoudil zákonnost exekučního titulu a existenci jeho náležitostí
- podle § 102 odst. 1 písm. c) d. ř. rozhodnutí, tj. i exekuční příkaz, musí obsahovat *označení příjemce*, což v posuzované věci označení žalobkyně a dlužníka nesplňuje;
 - žalovaný se chybně vypořádal s námitkou *nedoručení exekučních titulů* žalobkyni. Ačkoli povinnost doručení exekučních titulů poddlužníku d. ř. výslovně nestanoví, měly být žalobkyni doručeny v rámci aplikace zásady součinnosti, obzvláště je-li exekučním titulem výkaz nedoplatků, což žalobkyně usuzuje z toho, že v exekučním příkazu je stanoveno, že „dlužník nezaplatil nedoplatek“. Sdělení evokuje výkaz nedoplatků, nikoli zajišťovací příkazy, jak uvedl žalovaný. K povinnosti doručit poddlužníku exekuční tituly přispívá i skutečnost, že proti exekučnímu příkazu lze podat námitky dle § 159 odst. 1 d. ř.;
 - argumentace žalovaného stran *vyčíslení nákladů exekuce* v napadeném rozhodnutí přisvědčuje důvodnosti námitky, že exekuční příkaz nesplňuje stanovené náležitosti, neboť až žalovaný dodatečně specifikoval exekuční tituly, od nichž se odráží i exekuční náklady. To však mělo být uvedeno již v exekučním příkazu samotném;
 - žalovaný se nevypořádal s námitkou, že pohledávka dlužníka za žalobkyní není jasně specifikovaná. Dle § 177 odst. 2 d. ř. se na daňovou exekuci subsidiárně použije o. s. ř., tudíž měl dle § 261 odst. 1 o. s. ř. správce daně uvést *důvod pohledávky*, aby žalobkyně bez pochybností věděla, jaká pohledávka jejího věřitele je postihována. Žalobkyni však není zřejmé, jakou konkrétní pohledávku je povinna vyplatit správci daně, když dlužníkovi dluží doplatek z 5 faktur;
 - exekuční příkaz nesplňuje požadavek přezkoumatelného *odůvodnění*. Přinejmenším bylo nezbytné vypořádat se s prikazovanou pohledávkou dlužníka jako takovou. Nepostačuje konstatování, že je exekuční příkaz vydáván z důvodu nesplnění platební povinnosti ve lhůtě její splatnosti. Může-li poddlužník podat námitku proti exekučnímu příkazu dle § 159 odst. 1 d. ř., je nutné, aby správce daně exekuční příkaz odůvodnil tak, aby žalobkyně mohla namítat rozpor skutkového stavu zjištěného správcem daně se stavem faktickým;
 - správce daně před vydáním exekučního příkazu *neprovedl dokazování* ohledně existence pohledávky dlužníka vůči žalobkyni. Pokud by dokazování provedl, mohla by se žalobkyně seznámit s úředním záznamem o hodnocení důkazních prostředků dle § 92 odst. 7 d. ř.;
- b) správce daně se měl před vydáním exekučního příkazu zabývat tím, zda pohledávka je způsobilá být předmětem úkojného práva, což neučinil. Žalobkyně netvrdila, že daňová exekuce je totožná s výkonem rozhodnutí dle o. s. ř., avšak § 177 d. ř. stanoví subsidiární použití o. s. ř. na daňovou exekuci a obdobné použití úpravy postavení oprávněného dle o. s. ř. tam, kde vystupuje správce daně jako oprávněný z exekučního titulu. Procesní obranu proti zahájené exekuci v podobě námitky promlčení pohledávky poddlužníkem, jakožto příjemcem exekučního příkazu dle § 181 odst. 2 d. ř., tudíž lze použít. Vznesení námitky promlčení (což žalobkyně učinila) je jiným důvodem, pro který nelze v daňové exekuci pokračovat dle § 181 odst. 2 písm. i) d. ř. Stejný důvod pro zastavení výkonu rozhodnutí (důvodné vznesení námitky promlčení) lze nalézt také v § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. Dále žalobkyně v žalobě stejně jako

v návrhu (viz výše) popsala právní důvod vzniku pohledávky dlužníka, vystavení faktur, jejich částečné zaplacení a okamžik promlčení. Pohledávce chybí vynutitelný nárok, tudíž je exekuční příkaz dle žalobkyně i z tohoto důvodu neoprávněný. Žalovaný měl dle žalobkyně exekuci částečně zastavit zrušením exekučního příkazu. Závěrem žalobkyně uvedla, že pokud se soud s jejím názorem neztotožní, nechť zváží důvod pro částečné zastavení exekuce z důvodu, že pro její nařízení nebyly splněny zákonné podmínky, tj. nedošlo k zahájení ani nařízení daňové exekuce příkázáním jiné peněžité pohledávky, neboť nebyl vydán zákonný exekuční příkaz.

5. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Dle žalovaného nebyla naplněna podmínka uvedená v § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalobkyně nebyla žalobou napadeným rozhodnutím přímo zkrácena na svých právech. Žalobkyně nerespektovala povahu řízení o návrhu na částečné zastavení daňové exekuce a vyčetla žalovanému, že neprovedl de facto řízení o mimořádném opravném prostředku. Celá žaloba směřuje proti exekučnímu příkazu a žalobkyně využila napadené rozhodnutí pouze jako nástroj, jímž se snaží domoci zrušení exekučního příkazu. Žalovaný uvedl, že mu bylo doručeno podání, které obsahovalo dvě žádosti, a to jednak podnět k nařízení přezkoumání exekučního příkazu, který byl postoupen Generálnímu ředitelství cel a dosud o něm nebylo rozhodnuto, a dále návrh na částečné zastavení exekuce, jemuž žalovaný napadeným rozhodnutím nevyhověl. Žalobkyně dle žalovaného mylně dovozuje nezákonnost napadeného rozhodnutí z údajné absence některých náležitostí exekučního příkazu, což však nelze, neboť návrh na zastavení exekuce není opravným prostředkem proti exekučnímu příkazu. V řízení o návrhu na zastavení daňové exekuce se zkoumá pouze splnění podmínek pro zastavení daňové exekuce. Důvody uvedené v podnětu na přezkoumání exekučního příkazu nejsou způsobilé být důvody pro zastavení daňové exekuce. Teprve v návaznosti na rozhodnutí o přezkoumání exekučního příkazu by bylo možné přistoupit k zastavení exekuce z moci úřední. Žalovaný se však přesto s námitkami žalobkyně proti exekučnímu příkazu v napadeném rozhodnutí vypořádal. K žalobním bodům žalovaný uvedl:

ad a) exekuční příkaz netrpí vadami, neboť obsahuje řádné označení dlužníka i žalobkyně, přičemž grafické uspořádání se neodchyluje od normy ČSN č. 016910 pro úpravu písemností a nezakládá pochybnosti o tom, kdo je adresátem rozhodnutí; doručení exekučních titulů poddlužníkovi zákon nevyžaduje, zásada součinnosti spočívá v poskytování pomoci a poučení, umožnění nahlížení do spisů atp., žalobkyně však nepožádala žalovaného o nahlížení do spisu ani o seznámení se s exekučními tituly; exekučním titulem je i vykonatelný zajišťovací příkaz a „nedoplatkem“ se v souladu s § 153 odst. 1 d. ř. rozumí i neuhrazená částka zajištěné daně, nelze proto tento pojem zužovat jen na výkaz nedoplatků; žalovaný dodatečně neodůvodňoval exekuční příkaz, pouze žalobkyni poskytl vysvětlení, proč exekuční příkaz neobsahuje exekuční náklady a sdělil jí, že tyto jsou stanovovány samostatným rozhodnutím, které doposud vydáno nebylo; správce daně stanovil pohledávku ve výši 3 664 821,93 Kč dle přílohy ke smlouvě o převodu obchodního podílu uzavřené mezi převodcem M. Ch. a nabyvatelkou E. K., kdy na základě podnětu žalobkyně bylo zjištěno, že dlužná částka vznikla z důvodu neuhrazení dodávek motorové nafty a benzínu, což osvědčují žalobkyní zaslané daňové doklady a bankovní výpisy dokládající částečnou úhradu dne 21. 4. 2010, tudíž lze pohledávku dlužníka vůči žalobkyni jednoznačně identifikovat a nemůže dojít k záměně; dostatečné odůvodnění exekuční příkaz obsahuje; náležitosti daňového rozhodnutí stanoví pouze d. ř., § 261 o. s. ř. se s ohledem na odlišný charakter řízení nepoužije, tudíž k identifikaci

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

pohledávky postačuje sdělení, že se jedná o pohledávku plynoucí z obchodního styku s uvedením přesné částky; § 92 odst. 7 d. ř. porušen nebyl, hodnocení důkazů je uvedeno v exekučním příkazu;

ad b) námitka, že byl správce daně povinen před vydáním exekučního příkazu zkoumat, zda je pohledávka dlužníka způsobilá být předmětem úkojného práva správce daně, se vztahuje k exekučnímu příkazu a nikoli k napadenému rozhodnutí. Žalovaný však v řízení o návrhu na zastavení exekuce nebyl oprávněn přezkoumávat exekuční příkaz v celém rozsahu. Povinnosti správce daně není možné dovozovat z judikatury vztahující se k postupům soudů. Uplynutím promlčecí doby pohledávka podle obchodního zákoníku nezaniká. Správce daně pouze zkoumá prekluzivní lhůty pro vymáhání nedoplatku a existenci pohledávky v souladu s daňovými předpisy. Příkázaná pohledávka musí existovat k okamžiku doručení exekučního příkazu, přičemž jeho doručením poddlužníku nedochází ke stavení promlčecí lhůty (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 8. 2011, 23 Cdo 4740/2009). Tato podmínka splněna byla. O. s. ř. lze na daňovou exekuci aplikovat pouze obdobně. Správce daně vystupuje jako oprávněný i exekuční orgán, a proto nelze jeho povinnosti dovozovat z judikatury vztahující se výhradně na postup soudů. Povinností správce daně je zjistit, zda neuplynula prekluzivní lhůta pro vymáhání nedoplatků, nikoliv lhůta pro promlčení pohledávky. Žalobkyně nepředložila o promlčení pohledávky žádný důkaz, samotné uplynutí času nelze za postačující důkaz považovat. Žalobkyně mohla doložit promlčení např. potvrzením od likvidátora dlužníka. Na zákonnost exekučního příkazu by však ani toto vliv nemělo.

6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
7. Podle § 181 odst. 3 d. ř., ve znění účinném do 4. 6. 2018, *rozhodnutí o odložení, jakož i o pokračování v odložené daňové exekuci, nebo rozhodnutí o zastavení daňové exekuce se doručuje všem příjemcům exekučního příkazu. Jde-li o částečné zastavení daňové exekuce, doručuje se rozhodnutí pouze dlužníkovi a plátcí mzdy, poskytovateli platebních služeb nebo jinému poddlužníkovi (dále jen „poddlužník“), kterého se částečné zastavení týká. Rozhodnutí o zamítnutí návrhu na odložení nebo zastavení daňové exekuce se doručuje pouze navrhovateli. Podle odst. 4 téhož ustanovení proti rozhodnutím podle odstavce 3 nelze uplatnit opravné prostředky.*
8. V návaznosti na citované ustanovení krajský soud předně konstatuje, že rozhodnutí, jímž orgán celní správy nevyhoví návrhu příjemce exekučního příkazu (zde poddlužníka v případě exekuce příkázáním jiné peněžité pohledávky) na zastavení či částečné zastavení exekuce, je rozhodnutím, proti kterému sice nelze uplatnit opravné prostředky, avšak jde o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., tj. rozhodnutí podléhající soudnímu přezkumu (v podrobnostech viz rozsudek Nejvyššího správního soudu dne 18. 1. 2017, č. j. 6 Afs 185/2016-37).
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě vyslovil názor, že žalobkyně nebyla napadeným rozhodnutím dotčena na svých právech, tudíž se ve vztahu k žalobkyni nejedná o rozhodnutí dle § 65 s. ř. s.
10. Otázkami souvisejícími s obranou poddlužníka v daňové exekuci se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 18. 5. 2010, č. j. 5 Afs 33/2008-180. V něm dospěl Nejvyšší správní soud k těmto závěrům zformulovaným do právních vět: „I.

Práva dlužníka povinného (poddlužníka) mohou být dotčena rozhodnutím o zamítnutí námitky proti exekučnímu příkazu [§ 73 odst. 6 písm. a) a § 73 odst. 8 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků] jen za předpokladu, že existuje jeho závazek vůči daňovému dlužníku, který byl postižen exekučním příkazem. Pokud žalobce založí žalobu toliko na tvrzení, že není poddlužníkem, musí být žaloba odmítnuta dle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. II. Námitku týkající se existence závazku poddlužníka vůči daňovému dlužníku, případně jeho promlčení, může poddlužník uplatnit pouze v řízení o poddlužnické žalobě dle § 315 o. s. ř.“ Závěry citovaného rozhodnutí však nelze na posuzovanou věc vztáhnout, a to především z důvodu, že uvedený rozsudek vykládal právní úpravu zákona o správě daní a poplatků, která připouštěla, na rozdíl od § 178 odst. 4 d. ř. opravný prostředek proti exekučnímu příkazu. V posuzované věci však žalobkyně, v postavení poddlužníka, navrhla zastavení daňové exekuce. K otázce návrhu na zastavení exekuce, co by prostředku obrany poddlužníka, se rozsudek Nejvyššího správního soudu, nevyslovil. Krajský soud zastává názor, že pokud celní úřad věcně rozhoduje o návrhu poddlužníka na zastavení exekuce, je rozhodnutí, kterým návrhu nevyhoví, způsobilé zasahovat do práv poddlužníka, jemuž je exekučním příkazem v souladu s § 191 odst. 2 d. ř. zakázáno s příkázanou pohledávkou nakládat a současně je mu nařízeno ji po splatnosti vyplatit správci daně.

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že žalobkyně vůbec nereflektovala povahu řízení o návrhu na částečné zastavení daňové exekuce a absolutně popřela povahu tohoto řízení, když napadené rozhodnutí využila pouze jako nástroj, jímž se snaží jakýmsi kvazi mimořádným opravným prostředkem snažit domoci zrušení exekučního příkazu.
12. Jak již soud popsal v odst. 2 rozsudku, zjistil z obsahu správního spisu, že žalobkyně učinila dne 28. 2. 2018 vůči správci daně podání, které nazvala „Podnět k nařízení přezkoumání rozhodnutí s Návrhem na zastavení daňové exekuce.“ Obsahem tohoto podání se žalobkyně domáhala na straně jedné vyřízení podnětu k přezkoumání exekučního příkazu, který označila za neoprávněný a nezákonný, neboť tento neobsahuje povinné náležitosti (označení příjemce, doručení exekučního titulu poddlužníkovi, vyčíslení nákladů exekuce, řádné odůvodnění, řádnou identifikaci pohledávky za poddlužníkem), a dále z důvodu, že se správce daně před jeho vydáním nezabýval existencí příkazované pohledávky a tím, zda je tato způsobilá být předmětem úkojného práva žalobce. Na straně druhé žalobkyně tímž podáním navrhla zastavení daňové exekuce vůči poddlužníkovi z důvodu uvedeného v § 181 odst. 2 písm. i) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „d. ř.“), přičemž *jiný důvod, pro který nelze v daňové exekuci pokračovat* ve smyslu § 181 odst. 2 písm. i) d. ř. vymezila žalobkyně tak, že v době vydání exekučního příkazu byla pohledávka dlužníka vůči ní ji více než rok a půl promlčená. Obě žádosti, tj. žádost o vyřízení podnětu k přezkoumání exekučního příkazu na straně jedné, a návrh na zastavení daňové exekuce na straně druhé, žalobkyně v podání zřetelně argumentačně oddělila.
13. Žalovaný však zcela v rozporu s obsahem podnětu v odst. 2 na str. 2 napadeného rozhodnutí uvedl, že „*zastavení daňové exekuce je navrhováno pro jiné důvody, pro které nelze v daňové exekuci pokračovat* (§ 181 odst. 2 písm. i) DŘ). Těmito jinými důvody je podnět k přezkoumání rozhodnutí – EP.“ Žalovaný tedy vymezil předmět svého rozhodnutí zcela odchylně od obsahu návrhu žalobce na zahájení řízení o zastavení daňové exekuce. Žalobkyně totiž v žádném případě v žádosti netvrdila, že by byl podnět k přezkoumání exekučního příkazu důvodem, pro který nelze v daňové exekuci pokračovat ve smyslu § 181 odst. 2 písm. i) d. ř. Jediným důvodem, pro který dle tvrzení, která žalobkyně uvedla

v předmětném podání ze dne 28. 2. 2018, nelze pokračovat v daňové exekuci příkázáním jiné peněžité pohledávky, je promlčení této pohledávky, k němuž došlo již v době vydání exekučního příkazu. Přezkoumání exekučního příkazu se žalobkyně sice domáhala, avšak nikoli jakožto důvodu pro zastavení exekuce, nýbrž učinila samostatný podnět k jeho přezkumu. Pokud tedy žalovaný v odůvodnění rozhodnutí označil argumenty, jimiž žalobkyně odůvodňovala podnět k přezkoumání exekučního příkazu, za důvody, pro něž je mj. navrhováno zastavení exekuce, zcela obsah podání žalobkyně zkreslil. Ve vyjádření k žalobě pak paradoxně označil žalobkyni za toho, kdo nereflektuje povahu řízení o návrhu na zastavení daňové exekuce.

14. Ve vyjádření k žalobě žalovaný vysvětlil, že podnět k přezkoumání exekučního příkazu sice předal k vyřízení Generálnímu ředitelství cel, přesto se však v napadeném rozhodnutí s námitkami žalobkyně proti exekučnímu příkazu vypořádal. Takovýto postup se však z napadeného rozhodnutí nepodává. Z obsahu napadeného rozhodnutí nelze nijak seznat, že by žalovaný předal podnět k přezkoumání exekučního titulu nadřízenému orgánu a sám se s námitkami proti jeho obsahu vypořádával toliko nad rámec nutného odůvodnění. Naopak, jak již soud výše popsal, si žalovaný v rozporu s obsahem podání žalobkyně vymezil jí tvrzený důvod pro zastavení exekuce jinak, než učinila sama žalobkyně, a tudíž učinil závěry o nedůvodnosti námitek žalobkyně proti exekučnímu příkazu nosnými důvody napadeného rozhodnutí.
15. Žalobkyni se proto nelze divit, pokud svou žalobu vystavěla na polemice se závěry žalovaného o nedůvodnosti jejích námitek proti exekučnímu příkazu.
16. Z obsahu předloženého spisu soud zjistil, že po vydání žalobou napadeného rozhodnutí zaslalo Generální ředitelství cel žalobkyni vyrozumění k podnětu na přezkoumání rozhodnutí ze dne 6. 8. 2018, č. j. 20506-3/2018-900000-032, v němž ji informovalo o tom, že podnět k přezkoumání exekučního příkazu shledává dle § 121 odst. 4 d. ř. nedůvodným. Tato skutečnost je však pro posouzení důvodnosti žaloby nerozhodná a soud ji zmiňuje toliko pro úplnost.
17. Skutečnost, že se žalobkyně v žalobě soustředila na polemiku se závěry žalovaného o nedůvodnosti jejích námitek proti exekučnímu příkazu, neboť žalovaný na těchto závěrech své rozhodnutí nesprávně vystavěl, však neznamená, že se krajský soud musí správností závěrů žalovaného zabývat. Krajský soud má za to, že pokud důvodem, pro který žalobkyně požadovala daňovou exekuci zastavit, byla námitka promlčení příkazované pohledávky, je oprávněn zabývat se toliko tím, jak se žalovaný vypořádal s tímto návrhem.
18. K návrhu na zastavení exekuce z důvodu promlčení příkazované pohledávky, v němž žalobkyně spatřovala *jiný důvod, pro který nelze v daňové exekuci pokračovat* ve smyslu § 181 odst. 2 písm. i) d. ř., však žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl toliko to, že daňová exekuce není institutem totožným s výkonem rozhodnutí dle o. s. ř., tudíž mu není jasné proč by měl své povinnosti dovozovat z civilní judikatury zabývající se povinnostmi exekučních soudů. Žalovaný uvedl, že zjišťuje toliko skutečnost, zda neuplynula prekluzivní lhůta pro vymáhání nedoplatku a zda příkazovaná pohledávka vůči poddlužníku nezanikla.
19. Popsanou argumentaci však považuje krajský soud za zcela nedostatečnou. Žalovaný nevysvětlil, jak vykládá sousloví *jiný důvod, pro který nelze v daňové exekuci pokračovat* použitý v § 181 odst. 2 písm. i) d. ř., proč tvrzení poddlužníka, že je příkazovaná

pohledávka nevymahatelná, neboť je promlčená, není s to naplnit neurčitý právní pojem *jiný důvod, pro který nelze v daňové exekuci* (myšleno v daňové exekuci příkázáním jiné pohledávky) *pokračovat*, ani nevysvětlil, proč je argumentace judikaturou Nejvyššího soudu vztahující se k § 268 odst. 1 písm. h) s. ř. s. nepřipadná, jestliže se dle § 177 d. ř. na daňovou exekuci subsidiárně použije správní řád, a nutně i rozhodnutí soudů, které příslušná ustanovení o. s. ř. vykládají. V tomto ohledu je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

20. S ohledem na výše uvedené krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil dle § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. pro vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Vadou řízení je v posuzovaném případě skutečnost, že žalovaný opřel napadené rozhodnutí o důvody, pro které žalobkyně požadovala přezkoumání exekučního příkazu, nikoli důvody, pro které požadovala zastavit exekuci. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vrací věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právními názory vyslovenými v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
21. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení procesně úspěšná žalobkyně má právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce ve výši 9 800 Kč tvoří: 1) zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a 2) náklady za zastupování žalobce advokátem, stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) jako odměna za zastupování ve výši 6 200 Kč za 2 úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) AT, tj. převzetí zastoupení a sepsí žaloby, přičemž odměna za 1 úkon právní služby ve výši 3 100 Kč byla stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT, a dále náhrada hotových výdajů za provedené úkony ve výši 600 Kč, tj. 2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 AT.
22. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (§ 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Místo plnění určil soud dle § 149 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na nařízení exekuce.

Olomouc 8. srpna 2019

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu